

kongen i stedet.”

Så drog drengen op til kongen på hans høje slot og her blev han mødt af hæren med selveste generalen i spidsen. Kongen sad i vinduet og kiggede ængsteligt ud. *”Vil du købe mit svin? Det føder en smågris hver eneste morgen uden at have brug for en orne?”* Men svinet åd generalen i en mundfuld og pløjede sig gennem hele hæren bagefter. *”Nej!”* skreg kongen. *”Om ikke jeg skulle rammes af lynet, ville jeg købe dit svin. Prøv i den store by ved åmundingen. Der er folk langt rigere end her.”*

Det lød som en god ide, så svinedrengen kaldte på sit svin og drog nu ud ad landevejen. Folk i byen er ikke så snedige, tænkte han. De vil nok gerne købe mit svin. På vejen til byen mødte han nu en smuk pige af glas, en vred trold der ledte efter sit hjerte, en hofnar med en sort sæk over skulderen og en grædende skrubtudse. Hver og en tilbød han at hjælpe, hvis de også ville hjælpe ham med at sælge svinet og således drog de alle sammen med toget til Byen ved Åen for at søge lykken.

Narren

Benjamin Arnbæk, 31

Mål: at holde op med at forstille sig og bringe sin egentlige drøm til fuldbyrdelse.

Baggrund: Benjamin har mange jern i ilden. Han er et af de mennesker som altid har meget travlt uden rigtigt at få udrettet noget. Hans projekter er tandløse og egentlig uden værdi. Men de er jo alligevel moderne, og det vil folk gerne betale skyhøje summer for.

Selvom han er et meget aktivt menneske holder han det på et plan, hvor han slipper for rigtigt at røre ved verden. Han er hyperintellektuel og spekulerende og alting bliver fortolket og analyseret, før han kan godtage det. Således er det svært for ham at føle noget rigtigt, for han snakker og tænker det ihjel først. For rigtig at ændre på tingene må han forstå dem, behandle dem intuitivt.

Hans kæreste er ligesom ham meget intellektualiserende, men hun bruger det fortrinsvist til at sable de tomme hjernesvind som Benjamin kommer hjem med. Han kan ikke helt stå for den skarphed, for inderst inde i fornemmer han, at det er et drive han har brug for at nå ind til benet. Han kredser således om hende som et møl omkring en flamme, men hans kolde rationaliseren holder ham på afstand.

Dog har han i sin inderste tanke et superprojekt på bedding. En ide som har spøgt i lang tid, men uden, at han rigtig kan få hånd om det. Dette er en trang han har følt hele sit liv, men i sin iver efter at udleve den har han ganske simpelt ramt ved siden af. Den er blevet til en reklamefolder i hans skuffe eller en række psykologinoter i en mappe. Ideen vil ikke tage form og blive virkelighed før han vover at leve rigtigt.

Personlighed: Verden ser ud som den gør, fordi folk ikke tør ændre sig. De er bange for at miste sig selv i forsøget og holder krampagtigt fast i deres falske værdier. Men heldigvis er folk som Benjamin klar til at hjælpe, hvis man betaler en klækkelig sum. Benjamin laver projekter i selvudvikling og nytænkning, for han mener, at folk kun

behøver et enkelt lille skub, eller bare den rigtige chance, for at vise sig som bedre og modigere mennesker.

Når Benjamin betragter andre mennesker ser han udfyldte potentialer og så har han lidt ondt af dem. Men mest af alt har han blot hån til overs for folk som ikke har en finger i livets andedam. Og folk bekræfter ham i det, for de kan lide at høre på ham. Hans tale er smuk og han har det der skær som populære folk bare har.

Han vil gerne være en underviser. En som inspirerer og ændrer folk. I virkeligheden er han entertainer. Han giver folk, hvad de gerne vil have - ikke hvad de har brug for. Til sig selv siger han, at det er fordi verden ikke er parat til hans visioner. Hvad han ikke indser er, at det er fordi han ikke har det fornødne punch. Hans visioner er tomme, uden rødder i livets andedam.

Eventyret: Drengen Der Kunne Se Verdens Hjerter

Der var engang en soldat som travede hjem fra krigen. Hans sold var kun et tørt brød og en halv flaske snaps og hans tøj var laset og lappet. Ved en korsvej stødte han på en sær lille mand i en sort frakke der sad og frøs. Han fik helt ondt af ham som han sad der og satte sig ned for at dele sin sold med ham. Da de skiltes sagde den lille mand. *"Om et år vil du få en søn. Da vil jeg komme forbi, og du skal lade mig stå fadder for ham."* Med disse ord forsvandt han i en røgsky.

Det var sørens, tænkte soldaten og gik videre. Men den lille mand havde talt sandt og et år efter fødte soldatens kone en søn. Da han skulle til at døbes bankede det på døren og udenfor stod den lille mand. *"Nå ja, løg han ikke før, så lyver han nok heller ikke nu,"* tænkte soldaten. Således blev den lille mand fadder for barnet og i dåbsgave gav han ham evnen til at se klart. *"Men han må aldrig se efter mig, ligegyldigt hvad."* Soldaten takkede ham meget, og sagde han endelig måtte besøge dem igen engang. Det ville den lille mand meget gerne.

Nu gik tiden og sønnen voksede op til en stærk ung mand. Intet var der i verden som undgik hans blik og folk kom til ham fra nær og fjern for at få råd og vejledning. *"Men se aldrig efter din fadder,"* sagde faderen til ham. En dag besluttede han sig til at drage op til kongeslottet for at søge lykken. Der var der stor opstandelse, for kongen selv var blevet syg og ingen kur ville hjælpe. *"Lad mig se til kongen,"* sagde den unge mand. *"Hvad kan du gøre, når alle landets læger må give fortabt?"* spurgte vagten. *"Ja, lad det nu komme an på en prøve."*

Så blev han stedt for kongen, og han så straks at der på kongens bryst sad en lille sort mand. For alle andre var han usynlig, men ikke for den unge mands skarpe blik. Den unge mand tog fat i ham og ville kyle ham ud ad vinduet, men den lille mand sagde, *"Sæt mig ned, din møgunge! Ved du ikke, at mig må du aldrig rette dit blik imod?"* Så kom manden i tanke om sin faders ord, men nu var det jo for sent, så ud røg den lille mand. Men han rystede sin lille næve af manden og råbte *"længe skal du ikke nyde din lykke. I enden får jeg altid, hvad der tilkommer mig."* Men manden trak blot på skuldrende. Hvad kunne der også ske, når han havde kongen som ven. Kongen rejste sig imidlertid op rask og rørig. Han var meget taknemmelig og udnævnte ham til sin rådgiver og gav ham fine klæder og masser af penge.

En dag kom en hofnar til slottet for at søge arbejde. Over den ene skulder bar han en

sort sæk som ingen måtte kigge i. Rådgiveren blev dog noget nysgerrig og tog en dag et ordentligt kig på den sæk. Hans skarpe øjne så lige igennem den og fik øje på et fantastisk skærende lys. Fra den dag kunne han hverken sove eller spise, fordi han kun kunne tænke på lyset.

Til sidst gik han til hofnarren og spurgte om han ikke kunne købe hans sæk. *"Du kan få det hele, hvis du vil træde i mit sted."* sagde narren. Det gik rådgiveren med til og med et knips og en røgsky havde de byttet tøj. Så så rådgiveren, at narren var ingen anden end den lille sorte mand. *"Nu skal du trække rundt på min sæk til du dør. Men hvis du er så smart kan du jo åbne den, og det du ser dernede kan forløse dig."* Så forsvandt han med et brag og lod kongen rådgive sig selv.

Nu måtte den unge mand gå tilbage til hoffet, men ingen kunne genkende ham, og han måtte arbejde som hofnar for kongen. *"Jeg har da i det mindste lyset i sækken,"* tænkte han, men sækken var bundet med en troldknode og kunne ikke åbnes. *"Jeg har i det mindste mine klare øjne,"* tænkte han, men bjælderne fra narrehatten blev ved med at falde ned og sløre hans syn.

"Her er der vel ikke mere at komme efter," tænkte han så ved sig selv. Så drog han ud for at finde nogen som kunne åbne troldknuden på sækken. En dag nåede han en korsvej. Der satte han sig ned for at hvile og mødte en svinedreng med et mægtigt svin på slæb og to venner. En pige af glas og en hjerteløs trold. *"Følg med mig til byen ved åen og hjælp mig med at sælge mit svin, så kan vi jo se, hvad vi kan gøre for dig også."* Senere mødte de en grim skrubbet under en bro og hun fulgte også med. Således gik det til at de fem venner drog ind til byen ved åen med Firetoget for sammen at søge deres skæbne.

Trolden

Amalie Lorentzen, 42

Mål: at turde stå ved sig selv som andet end en karriere og dele sit liv med andre.

Baggrund: Amalies arbejdsplads er øverste pind på et dyrt forlag. Dette er hendes borg og hendes liv. Hendes villa er blot et sted hun kan sove, for det gør man bare ikke på kontoret. En konvention hun ikke sådan kan bryde. Alle personlige ting har hun langsomt og metodisk slettet fra sit liv, så ingen mennesker kan have noget på hende. Hun er den samme person på arbejde som til fest eller i trafikken og supermarkedet.

Det eneste personlige i hendes liv er hendes minder og dem har hun kun, fordi hun ikke rigtig kan slippe af med dem. Hun husker alt for tydeligt hendes mand og børn som alt for tidligt forsvandt i den sky af travlhed hendes karriere lagde bag hende. Hun elskede dem alle højt, men en dag vendte hun tilbage til et tomt hus og en skilsmisse. Nok kunne hun have set det komme, hvis hun havde åbnet øjnene, og nok kunne manden have forhindret det, hvis han havde åbnet munden, men sådan skulle det ikke være. Han følte sig overset og hun følte sig svigtet.

Det var dog hende som reagerede stærkest. Hun afskrev sig enhver form for omgang med sin familie. Hvis han ville det sådan kunne han også bare klare ungerne selv. Hun skulle sgu ikke have noget med dem at gøre mere. For at strø salt i såret sender hun hver måned en pæn check børnepenge til dem om de så vil have det eller ej.

Amalie er således en frygtindgydende person, men kun hvis hun retter sin vrede mod en. Hvis ikke behandler hun folk lige og med en hvis brysk høflighed.

Personlighed: Den ubestridte og udfordrede hersker af et større dansk forlag med hovedsæde i Århus. Amalie er en magtkvinde. Hendes facade er kold og hård, støbt i rynker og stram make-up. Hun er mere mand end de fleste af hendes mandlige kolleger og uendeligt snedigere end de kvindelige og således kører hun sit forlag med en blanding af frygt og respekt.

I hendes hoved hersker en sær tilfreds stilhed. Hun har levet det vilde liv som student, og har følt dyb hengivenhed for en mand. Men så meldte karrieren sig og fangede hende ind og før hun vidste af det var manden væk og hendes liv sært og tomt. Da var det for sent og sultent fulgte hun sin kurs mod toppen uden at se sig tilbage.

For Amalie er nu intet andet end magt og handling. Hun fornemmer at standser hun op nu og ser sig om vil hun miste fodfæstet og falde hele vejen tilbage igen. Og det frygter hun, for hvad er det så hun har ofret sig selv for? Afspejlet i andres øjne betragter hun undrende et kønsløst monster med vrede øjne, og hun ved, at det både er hendes pris og hendes middel. Amalie har, hvad hun vil have. Andet har hun ikke råd til.

Eventyret om den hjerteløse trold

I en lille hytte i en skov boede en kone. Hun boede ganske alene, og levede af, hvad hun kunne finde i skoven af bær og rødder. Der levede hun i ro fred, men rigtig glad var hun ikke. Hver morgen, når hun stod op og hver aften, når hun gik i seng tænkte hun på sin mand som for mange år siden var draget i krig. Intet havde hun hørt fra ham siden og i sin fortvivlelse forbandede hun først kongen han tjente, så landet han kæmpede for og snart også døden selv, som hun mente måtte have taget hendes mand.

En nat bankede det på døren og før hun kunne stå op for at åbne sprang en lille mand ind i hendes stue. "*Hvad vil du?!*" knurrede konen vredt og den lille mand sagde, at hvis hun ville følge med ham til hans borg ville han lade hendes største ønske gå i opfyldelse. Egentlig havde hun nok i sit rare lille hus, men i sin galde glemte hun det helt og gav pokker i fred og ro. Manden ledte hende ud af skoven og op til et mægtigt glastårn i ørkenen. Der fik hun et værelse med udsigt over klitterne og et velforsynet barskab.

"*Nu skal du give mig mit ønske,*" forlangte hun en dag. Det ville manden gerne, og han spurgte, hvad hun ville have. "*Jeg vil aldrig dø og aldrig blive gammel!*" "*Det skal du få.*" Frem fra sin lomme tog han et skrin og med en stor kniv skar han hendes hjerte ud og lagde det deri. Straks sprang han lige ud af vinduet og løb over ørkenen i store spring. Men konen var ligeglad for hun vidste, at hun ikke kunne dø nu. Hun blev boende i tårnet i lang tid og selvom der ikke var noget at spise gjorde det jo ikke noget. Hun kunne jo ikke sulte alligevel.

Men en dag da hun vågnede, opdagede hun til sin forbavselse at en grim pelset hale var vokset ud på hendes ryg. Den næste dag var hendes øren blevet så store som vinfade, og på den tredje dag var hendes næse vokset helt ned til hagen. Således blev det ved, så hun fik både pels, hugtænder og klør og slattenpatter. Hun blev mere og mere frygtelig for hver dag der gik, og til sidst var hun blevet til en kæmpestor glubsk trold og folk talte med frygt om hende vidt omkring.

Så blev konen vred, for det havde den lille mand intet sagt om. Hellere ville hun blive gammel og dø end at leve som en ækel trolde, så en dag kravlede hun ud af tårnet og drog efter manden over ørkenen. Snart kom hun til en støvet landevej og den fulgte hun, for her var græsset grønnere og luften klarere. En dag mødte hun en løjerlig lille svinedreng med et mægtigt svin på slæb og en pige af glas ved sin side. Han var på vej til byen ved åen for at sælge sit svin. De aftalte at følges ad, for måske var den lille mand taget ind til byen og så kunne de jo hjælpes ad på vejen. Siden stødte de ind i en hofnar med en sort sæk over skulderen og en grædende skrubtudse under en bro. Alle skulle de ind til byen og således skete det at de sammen tog toget langs åen til dens munding for at søge deres skæbne i byen.

Glasprinsessen

Inger-Lise, 61

Mål: At stoppe sin vampyragtige afhængighed af andre. At acceptere sin egen alderdom og derved lære at klare sig med ærlige midler.

Baggrund: Inger-Lise har tidligt fundet ud af, at folk vil gøre meget for at have skønhed i deres liv. Mange vil samles om skønhed for at beundre den uden at den nødvendigvis kan tilbyde dem andet. Senere fandt hun ud af at med mange mennesker samlet om en har man det sværd i hænde som hedder popularitet, og så ligger verden næsten for ens fødder. I hvert tilfælde hvis man bruger det kløgtigt. Og det har Inger-Lise så gjort.

Hun har klaret sig bemærkelsesværdigt godt ved andres midler selv med den klækkelige start hun havde fra sine rige forældre. Hun er vandt til rigdom og omgås den med stor selvfølgelighed. Den er dog mest et biprodukt (om end et vigtigt et), for hendes klareste foki er i den sociale sfære. Det er den u håndgribelige intrigernes dans, som hun har brugt hele sit liv på at mestre.

Formålet med at omgås mennesker bliver i denne dans at kontrollere dem og de har kun værdi for Inger-Lise ved at være ubesejrede. I det hun knækker dem degraderes de til redskaber til at kontrollere andre med. Den eneste mand hun nogen sinde har følt noget reelt over for er en person der er lige så gammel og ond som hende selv. Den eneste hun endnu ikke har knækket – en slags elskerrival som konstant færdes i periferien af hendes liv, og hun i hans.

Penge tjener hun på pudsige pensionistforedrag om gamle slotte, teater og vine. Ellers lever hun af arv og en tidligere elskers aktiespekulation. Dog er hun ved at blive gammel og hendes skønhed krakelerer langsomt. På afstand er hun stadig smuk, men tæt på kan kanterne og rynkerne ses, selv gennem ansigtsløftninger og sminke.

Personlighed: Når et menneske i en tidlig alder opdager at det har kontrol over andre går noget i det i stykker. Inger-Lise har aldrig fundet det nødvendigt at lære noget fag eller arbejde hårdt for noget. Hun har altid været den smukke og milde pige med de store øjne og det blonde hår som alle faldt for. Ellers skulle hun nok sørge for det. Kvinder, mænd, unge og gamle. Alle der kom hende nær kom også i hendes vold.

På et tidspunkt blev kontrol en vanesag for hende. Ligesom at trække vejret eller knibe

øjnene sammen i stærkt lys. Rigdom blev ligeledes en vanesag for hende og med dette i hænde lagde hun sig rundt om de finere sociale lag som en sulten lindorm om en kirke. Hvad andre kalder intriger blev for hende dansetrin i en smuk usynlig dans.

Hendes mand fik hun først øje på efter han døde og hun huskede ham knap nok. Hendes elsker var utallige og alle ulykkelige og således skred livet hen, barnløst og frugtesløst, og blev til en nøje overvåget slagmark. Uden fjender for de var alle sammen overvundet.

Når hun nu ser sig i spejlet ser hun at skønheden er blevet tyndslidt og en rædselsglød vækkes i hendes bryst, så dyb, at hun ikke ved, hvad den kommer af. Fine rynker strækker sig fra øjne og mund og de skarpt optrukne øjenbryn og maledede vipper har mistet deres glans. Men hun kan ikke stoppe dansen nu, for den er blevet liv for hende.

Eventyr: Prinsessen af Glas

Der var engang en pige som var så smuk og så fin som solskin der glitrede i morgendug. Hendes navn var Lise og folk rejste fra nær og fjern bare for at få et glimt af hende. Hendes forældre, der var meget stolte over hende indvilligede i at stille hende frem i det østlige vindue en gang om dagen, når solen stod op, så folk rigtig kunne glædes over hendes skønhed.

En dag kom det kongen for øre, at folk rejste væk til en fjern afkrog af landet, og han spurgte, hvad alt det postyr var om. Han hørte om det smukke barn, og hende måtte han se, så han drog gennem landet til huset, hvor pigen og hendes forældre boede. Så betaget blev han af hende, at han beordrede hende og hendes forældre at flytte til kongeslottet. Der ville de få et helt tårn for sig selv og alt, hvad deres hjerter kunne begære. Bare pigen ville lege med kongens søn i hans have. Han skænkede hende også to små hundehvalpe at lege med. Forældrene priste deres gode skæbne og gik glade ind på kongens forslag.

Derefter boede de på slottet og deres dage var lyse og lykkelige. Hver dag legede pigen og prinsen i haven, men det blev besluttet at hyre en barnepige til dem, så de ikke skulle komme til skade. Man opslog en annonce ved byens porte og mange piger kom til jobsamtale, men blev alle vist bort igen. En dag kom en gammel kone ind og sagde, at hun ville passe den lille pige, og at hun ingen anden betaling skulle have end et glas vand og blomster fra kongens have at dufte til. Kongen rynkede brynene over dette og spurgte, hvorfor den gamle kone lige mente hun ville kunne beklæde denne vigtige stilling. Konen sagde så: *"Vind fra Østen, hør min bøn, hvor er Lise nu i løn?"* Nu blæste en velduftende vind gennem paladset og en mild stemme svarede: *"Hist ved brønden dyb og våd leger Lise glad og kåd."* Nu styrtede kongen og forældrene og hele hoffet ud i til brønden i haven og ganske rigtigt sad Lise og prinsen og legede med hundehvalpene på kanten af en dyb brønd.

Så blev konen ansat og tilbudt et skyhøjt salær med masser af fradrag, men det eneste hun ville have var et glas vand og blomster at dufte til fra kongens have. Hun formåede også, at ingen nogen sinde måtte vide, hvor hun sov om natten, for så måtte hun dø. Det gik kongen med til, så længe hun mødte til tiden. Hver morgen kom hun ind i slottet og vækkede de to børn, så de kunne lege i haven og hver aften lagde hun dem i seng og gik igen.

Men da Lise blev ældre begyndte hun at undre sig over, hvor den gamle kone gik hen

om natten og det sagde hun til prinsen. Det var han dog ikke meget for, men hun vækkede dog hans nysgerrighed og en dag forlangte de at komme med konen hjem. Den gamle kone ville først ikke, men pigen sagde, at så ville hun fortælle kongen, at hun pinte og slog hende og så ville der ikke være flere blomster til hende. Så gik de sammen ud af paladset og ind i den store mørke skov og der legede de hele dagen. Det lignede dog ikke meget et hjem og Lise var stadig nysgerrig.

Næste dag forlangte børnene igen at se, hvor konen kom fra. *"Men du har jo set den skov jeg bor i,"* sagde konen. *"Hvis du ikke viser mig dit hus, sladrer jeg til kongen og så er der ikke flere blomster til dig!"* sagde Lise. Så gik de igen ud i skoven og konen førte hende hen til en kæmpestor sten med en sprække nede ved jorden. Indenfor var der et mægtigt palads med trapper, gange, kældre og sale. Der legede de hele dagen, men Lise synes nu det var sært, at der ingen mennesker var.

Dagen efter skulle de igen med konen hjem, for Lise havde endnu ikke set hendes eget værelse. Konen var ikke glad for det, men af sted kom de. Ud i skoven, ned under stenen og gennem paladset. I den nederste sal stoppede konen ved en port og spurgte om Lise nu var sikker på, at hun ville derind. Det var hun, så konen åbnede døren og viste Lise ind i et stort tomt rum og lige som hun skulle til at protestere smækkede døren bag hende og lyset gik ud. Kun en enkelt lampe lyste midt i salen og den blev båret hen mod hende af en lille sort mand. I bæltet havde han et ribben og om halsen var bundet en kæde med et menneskehjerte i. I hånden holdt han en blodig kniv. *"Nu har I fået min kære søster til at bryde min lov, og jeg var nødt til at slå hende ihjel. Men I skal ikke have lov til at gå herfra så let,"* sagde han rasende. Men fra kniven kom en sørgmodig stemme som sagde, *"Kære broder, hør min bøn. Skån nu pige og kongesøn."*

Disse ord rørte den lille mand. *"Så skal jeg undlade at slå jer ihjel, men helt uskadt skal I ikke gå herfra."* Så forvandlede han dem begge til glasdukker med skarpe kanter. *"Ingen andre end hverandre skal I favne, men ingen varme vil der være i det. Kun blodet fra en drage givet frivilligt vil kunne løse forbandelsen."*

Så gik børnene grædende hjem til slottet, men alle blev forfærdede over at se dem, og ingen ville røre dem af frygt for at skære sig. Kun de to små hvalpe sprang til, men de blødte ihjel så snart Lise tog dem op. Kongen bortviste dem begge fra slottet og nu måtte de vandre på den støvede landevej alene. De aftalte så at gå hver sin vej for at søge efter en vej ud af deres ulykke. Om syv år ville de så mødes igen. Så sagde de farvel med mange tårer og skiltes.

Efter at have gået i dagevis mødte hun en svinedreng med et mægtigt svin i snor som han skulle til byen og sælge. Han sagde, at slog de følge kunne de jo hjælpes ad. *"Hvem ved, hvad man finder i den store by?"* Senere mødte de en hjerteløs trolde, en laset hofnar med en sort sæk over skulderen og en grædende skrubbetudse, og sammen tog de toget til den store by ved åen for at søge deres skæbne.

Tudsen

Irene Møller, 28

Mål: at tage kontrollen over sit eget liv ved at turde tage beslutningerne selv. At leve i nuet og ikke fremad eller bagud.

Baggrund: Irene Møller bor i en lejlighed i Gellerup, hvor kommunen har sat hende efter hun blev erklæret arbejdsuegnet. Hun er på førtidspension og umyndiggjort på enhver tænkelig måde. Hun har en diagnose som dømmer hende psykotisk i en eller anden forstand og lægerne fortæller hende konstant, at hun på ingen måde må stresse eller presse sig selv. Prøv ikke kræfter med verden, drist dig ikke til at prøve at blive rask!

Hun får tiden til at gå med at læse bøger om okkultisme af enhver art, og hendes hjem er fyldt op med sære krystaller, farvede lys og talismaner af forskellig art. Dog kræver den slags tro og tro kræver mod og det har hun intet af, så de gør intet andet end at samle støv. Ofte er hun til alternative messer og foredrag med feterede okkultister om dette og hint, og hun æder det hele råt. Okkultisterne har næsten lige så stor magt over hende som psykologerne.

På hendes sofa sidder en fyr der hedder Kristian, og han kan siges at være fokus for al undertrykkelsen i hendes liv. Han er selvbestaltet healer og hendes eneste fortrolige. Hun mødte ham på en busstation og var meget draget af ham. Efter at være blevet inviteret til et foredrag han holdt faldt hun helt hen i en slags ærefrygtig forelskelse, som hun dog ikke fortalte hende om. Alt dette var stress nok til at lokke psykosen frem ad gemmerne, men Kristian er en rar fyr. Han fik hende indlagt og lovede at passe hendes lejlighed imedens.

Da hun kom hjem ventede han med friske boller og varm urtete, og siden har han boet gratis hos hende. Han er en slags velmenende hustler som uanende suger liv og kraft ud af sine ofre. Han betaler ingen husleje og spiser glad af hendes mad. Hun er for svag til at påtale noget og får dårlig samvittighed over overhovedet at blive irriteret på ham. Han har jo hjulpet hende så meget.

Personlighed: Irene har altid været den tykke pige ingen forstod. I enhver sammenhæng har hendes smag, lyst og vilje gået i en radikalt anden retning end folk omkring hende. Ofte legede hun for sig selv eller snakkede med store alvorlige barnejøne til gårdvagten som lod som om han ikke kunne høre hende. Da denne adfærd fortsatte ind i hendes ungdoms- og voksenliv begyndte verden at rynke brynene ad hende og begyndte at lægge pres på hende. Dette pres drev det meste af Irenes vilje og selvtillid ud af hende. Det der var tilbage gemte hun langt væk i en krog af sit hoved og brugte det til i ensomme stunder at fortælle historier til sig selv om hvordan verden burde være.

Efter et par besøg på Risskov og en førtidspension er det stadig den måde Irene håndterer verden på. Hun flygter fra enhver situation, hvor hun føler sig det mindste truet og fortæller så bagefter sig selv søde historier om hvorledes det burde være gået. Hun omredigerer sin virkelighed. Ikke at hun reelt tror på dette, men det er dog en trøst.

Autoriteter er Irenes største fryd og største frygt. De kan være titaniske mareridt i deres irritation og som nådige guder, når de støtter hende. Specielt to slags autoriteter fylder hendes liv. Psykiatrien med dens medikation og trygge mure og Det Alternative med dets kure for hvad-som-helst og indiskutable sandheder.

Eventyr: Den fortryllede skrubtudse

I et højt slot på et bjerg boede en konge og en dronning. Da de var blevet gamle fik de en datter, men pigen var sygelig og stod til at dø i sit første leveår. Stor sorg bredte sig på slottet, men en uvejrsnat kom en ældgammel kone til porten og bankede på. Der blev lukket op og konen fik tørre klæder, en seng at sove i og varm mad at spise. Om morgen bad konen om lov til at se barnet. Først sagde kongen nej, for hoflægen havde strengt forbudt nogen at nærme sig prinsessens respirator. *"Du har givet lidt af dit, nu vil jeg give lidt af mit,"* sagde konen og så lukkede kongen hende ind i sygeværelset. Konen gik straks hen til sengen og stillede sig ved hovedgærdet. Der lagde hun en hånd på barnets pande og efter lidt tid sagde hun til kongen. *"Pigen vil leve, men når jeg er død skal du tage et af mine ribben og give til hende. Resten af sit liv skal hun have det hos sig, ellers vil det gå hende ilde."*

Ganske rigtigt blev pigen snart rask og voksede op til at blive både smuk og klog. Konen fik lov at blive på slottet, og hun blev prinsessens guvernante og lærte hende mange hemmeligheder om dyr og planter i jorden, skoven og vandet. Da hun døde fik hun en ærværdig begravelse i kongens have, men han fandt det dog noget grotesk at give hendes ribben i gave til sin datter. Dog huskede han konens ord, så om natten sneg han sig selv ud og gravede benet op. Han fik det forgyldt og indfattet med ædelstene og omvundet med smukke bånd og sådan fik pigen det til sin 12 års fødselsdag.

Altid havde hun den smukke stok på sig og legede ofte alene med den langs åen der løb gennem haven. En dag kom en lille sort mand springende igennem haven og hilste på hende som hun legede ved vandet. *"God morgen prinsesse. Det er vel nok en smuk stok du har der. Må jeg låne den?"* Det ville prinsessen ikke være med til, for hun holdt meget af sin stok. *"Det er dog kun et legetøj,"* sagde manden, og det måtte hun jo give ham ret i. *"Pas godt på den,"* sagde hun og rakte ham den. Men ikke så snart havde han fået den i hånden før han tabte den ned i åen som rev den med sig langs med strømmen. Straks glemte pigen alt, hvad hun havde lært om dyr og planter og forvandlede sig til en grim tudse. Den lille mand lo højt og løb væk.

Tudsen græd og græd og i skam over at være en tudse sprang den væk langs åen. Ud af haven sprang hun til hun kom til en bro. Den gemte hun sig under. En dag kom en svinedreng forbi med et mægtigt svin. Med ham fulgte en pige af glas, en vred trold uden hjerte og en hofnar med en gammel sort sæk over skulderen. Han hørte hendes gråd og samlede hende op. Tilfældigvis skulle han ind til byen ved åen. Der kunne de jo hjælpe hende med at lede efter stokken, hvis hun hjalp med at sælge svinet. Og således gik det til at de sammen tog 4-toget langs åen til de kom til den store by.

Karakterer - stikord

Tudsen

Grim, fortryllet, ulækker, ussel, lavere kaste, smukke øjne. Klamre sig til redningsflåder, tiggeri, slaveri og underkastelse, tryghedsnarkomani, rædslen for det ukendte, hjemmets fire vægge, fritagelse fra ansvar, bukke under, offerlam, syndebuk, nedgøre sig selv, klassens tykke pige, ensomhed, nødråb, flugt, tavse drømme, martyr, mildhed, det stille vand, dagdrømme, flyde med strømmen, udnyttelse, usikkerhed, det lille håb, fængslets tålmodighed.

Glasprinsessen

Heltens mål, kongens kæreste eje, skønhed, ynde, jomfru. Æstetik, det smukke, ødelæggelse, splid, intriger, holde hof, angsten for forfaldet, facade, kulde, afstand, renhed, perfektion, kontrol, vampyrisme, dræbe sin mage, elegance, forfinethed, perfektion, forstillelse, raffinement.

Narren

Gøgl og tant, drive gæk, de forbudte ord, løse op, se klart, snedig visdom. Lånte fjer, klogskab, et skarpt øje, list, varm luft, bedrag og blændværk, gæld, visioner, drive, forandring, omstyrte tårne, talerør, magtens akilleshæl, inspiration, til grin, underholdning, tandløs joke, hån, begejstring, løbe over ende, nye døre, blindgyder.

Svinedrengen

Handlingens mand, befrier, redningsmand, onskabens modstander, kraften til forandring. Indestængte drømme, rejser, hængedynd, underkastelse og slaveri, godt håndværk, at ofre noget af kærlighed, dovenskab, laden stå til, et godt hjerte, tålmodighed, impotens, generthed, optimisme, tvang, det stille liv, troen på noget bedre, nøjsomhed, ikke at stå ved sig selv, den modvillige helt.

Trolden

Modstander, være forbandet, æde prinsessen og true uskylden, rædselsvækkende, grim, grotesk. Kontrol og dominans, svigt, kamp og krig, kulde, ensomhed, stor styrke, tykt panser, styrkens ligegyldighed overfor svaghed, ufølsomhed, lavet af sten, skræmmer verden væk, ødelæggelse, magt, knuse mure, kaste kampesten mod glashuse, skønheden og udyret

Karakterer - bruddet

Nedenstående er inspiration til hver karakters flugt fra verden, den situation hvor de indså at deres historie var uden mening, og gav slip. Vejen fører til Primen, men Primen kan ikke huskes.

Alle bruddene forgår det samme sted - Café Vestergade, en lille hyggelig café i Århus midtby. Hvorfor sammenfald i historier? Er det ikke plottet ligegyldigt, at de alle har deres brud på Cafe Vestergade? Og er det ikke ligegyldigt, at de før har krydset stier uden rigtig at have noget med hinanden at gøre? Nej, for verden elsker en god historie og skægge sammenfald glæder folk. Det er smuthuller i Mundo Gravis' regelbundethed som lader folk ane, at der er mere mellem himmel og jord og at verden er mindre end man tror.

Tudsen

Irene fylder 28. Fødselsdage er altid en lidt deprimerende begivenhed, men denne gang har Kristian overtalt hende til, at hun da skal holde en fest og invitere en masse mennesker. Meget modstræbende er hun gået med til det og han har inviteret alle sine venner. Hun kender jo ikke rigtig nogen alligevel.

Festen udvikler sig til en larmende abefest og hele tiden sidder hun i udkanten af festen med sørgmodige øjne og prøver at smile høfligt. I hendes hoved udspiller sig den ene scene efter den anden, hvor hun enten stopper festen og smider alle ud eller blander sig i

festen og bliver midtpunkt. På et tidspunkt sker det frygteligste af alle scenarier. Festen får øje på hende.

Festen har besluttet sig til at tage ind til byen, for Gellerup er sgu' for kedelig at feste i, og den vil gerne have Irene med. Det er folks måde at vaske hænder på. Hun fik jo en chance. Hun må bøje sig for presset og tager med i bussen rystende af angst. Kristian er stiv og ser ud til at have glemt hende. Et par timer senere sidder hun på Cafe Vestergade med en kop kold kaffe. Alene.

Så springer gnisten og hun indser, at hun intet har at gøre her. Det eneste hun er for folk, er en vagt dårlig samvittighed over at de ikke gider have noget med hende at gøre. Noget i hende giver slip og folks hjerter lettes en smule. Tjeneren fjerner hendes halvtomme kaffekop og et par sætter sig ugenert ved hendes bord. Ingen ser hende give slip på verden og holde op med at forsøge.

Trolden

Julefrokost på forlaget. Her som i alle andre situationer er Amalie en streng tyrant. Tronende for enden af frokostbordet sidder hun med sine jernøjne og drikker den efter den anden under i snaps og guldøl. På alle leder er hun ubesejret. Men modstanden er blevet for let og hun skyder over målet. Amalie bliver troldefuld.

Som aftenen skrider hen og stemningen bliver hektisk begynder hun at kredse rundt i rummet som en haj. Hun lurar på parret i kopirummets mørke og vogter strengt over dansegulvet. Folk hilser stadig respektfuldt på hende, prøver at opføre sig ordentligt hvor fulde de så end er og en plan klækkes i hendes forgiftede hjerne.

Endnu senere finder hun sig selv i snak med en yngre forfatterspire som har fundet vej til festen. Her mener hun at have de største muligheder. Lidt klodset tager hun ham med ud i køkkenet. Inden længe styrter han rædselsslagen ud igen med krøllet skjorte og næseblod. Hun har fejlet stort. Hendes tilnærmelse blev mødt med væmmelse og i raseri slog hun ham oven i købet. Amalie tager sit tøj og går.

Hun ender med at sidde på Cafe Vestergade og vente på natbussen. Der går det op for hende, at hun ikke er en person som kan elskes. Folk forbinder hende simpelt hen ikke med varme og hengivenhed. Hun har satset så meget på styrke, at hun intet andet har nu. Hendes rationalitet er blevet den udfordring hun ikke kan overvinde. Vredt forlader hun cafeen, og som hun går ned ad Vestergade springer gnisten. Trodsigt begynder hun at træde på revnerne mellem fliserne - træder man på revnerne dør en fe, og skide være med det! Inden hun er nået til Møllestien åbner revnerne sig under hende og suger hende ud af verden, som hun håbede på.

Svinedrengen

Middagsmad hos Doris og Kaspar er en larmende affære, fordi Doris både skal nå at fortælle om hendes dag og planer, kritisere sin mand og spise så meget som muligt, så hurtigt som muligt. Ved denne middag bekendtgør hun, at hun har besluttet at gå til keramik, og at de nu skal rydde det der rum som de alligevel ikke bruger i kælderen. Hun skal jo have et værksted.

Allerede dér går verden i stykker for Kaspar. Han holder op med at lytte til, hvad hun

siger, ligegyldigt hvor meget hun råber og snakker. Det er ikke engang sikkert, at hun lægger mærke til det. Da han har spist rejser han sig op og går. Først da han ikke kommer tilbage for at tage af bordet opdager hun, at han er væk.

I stilhed har han taget sko og jakke på og vandret stille og roligt ned ad villavejen og hele vejen ind til byen. Der går han rundt og lytter til stilheden i sit hoved indtil hans fødder fører ham ind på Café Vestergade - et ukendt sted. Det er altid Doris der går sådan nogen steder hen. Der sidder han til han forstår, at han ikke har noget han kan kalde sit i verden længere. Sidder der til han antager farve efter sædet, indtil en eller anden sætter sig på ham og presser ham ud i intetheden.

Glasprinsessen

Ved et cafebord sidder et par i dyb samtale. De er begge aldrende, men på afstand virker deres alder graciøs og smuk. De sidder nærmest hævet over de andre gæster, som om et ganske særligt lys falder over dem, og andre gæster er lidt mere lavmælte i nærheden af dem for ikke at forstyrre deres samtale. Man undgår øjenkontakt, at virke for tæt på fordi de begge vækker et vagt ubehag.

Inger-Lise er blevet sat stævne af sin elsker Jean, og alt burde være som det altid har været. Et eventyr, hvor hun både dræber dragen, ydmyger den bagefter og bliver kurtiseret af den mørke prins som den har fanget. Det spil har hun spillet med Jean i alle de mange år hun har kendt ham. Nu kigger han igen på hende med sine mørke øjne og ryster lidt vemodigt på hovedet. Så får hun hans rolige og himmelrystende beslutning, og så går han.

Hun tænker lidt fraværene på, hvordan hun kunne have set ham vokse fra hende. Hun ved, at hun sidder med sejren i deres dyst, men hun ved også, at hun uigenkaldeligt har tabt. Med et roligt smil gav han op og sagde, at han ville være gammel. At han ikke gad mere. Hun forstår det godt og længes. Længslen afføder forståelsen, at hun ikke kan gå tilbage nu. Og hun kan ikke blive her.

Da cafeen lukker sidder hun der stadig som en glemt dukke. Tjeneren samler hende op og smider hende ud i containeren ude bagved. Folk efterlader da også de særeste ting. Hun er der ikke længere, da den bliver tømt om morgenen.

(Projekt)narren

Et stort projekt er afsluttet og arbejdsvakuumet suger nervøse konsulenter og ideudviklere til sig som møl til en flamme. Kaospiloterne holder uformel tak-for-hjælpen fest i Cafe Vestergade og alle der er værd at tale med vil være der. Spændingen stiger. En sådan fest er ikke bare en fest, men et sted, hvor nye ideer undfanges og kontakter mødes.

Så selvfølgelig holder man strategimøde på cafeen om eftermiddagen, for lige at diskutere igennem hvem der skal besnakke hvem. Der bliver organiseret og tilrettelagt og til sidst læner projektgruppen sig veltilfreds tilbage og giver hinanden hånd på, at de har sikret deres eksistensberettigelse lidt endnu. Kastet lidt benzin på systemets store problembål.

Med sit mest indtagende smil klistret på blander Benjamin sig med folk som de strømmer ind til aftenens fest. Han går til og fra, kommenterer en ide, ler af en vittighed og giver hånd til folk, hvis navne han ikke hører. Et sted midt i mylderet går det op for ham, at han ikke ved, hvad han laver. Han husker ikke, hvem han snakker med, eller hvad han snakker

om. På et tidspunkt hen på natten er der en som spørger efter Benjamin, men ingen ved hvor han er. Han er nok gået hjem. Og det er han også.

Blinde vinkler

Trolden

En overgang arbejder Irene som rengøringskone på forlaget. Amalie, som møder tidligt, støder af og til på hende på gangene før hun får fri. Denne dag møder hun hende på kontoret, hvor hun lidt for febrilsk gør rede for, at hun har en ven på besøg, og at han venter i kantinen på hende. Hun spørger om det er i orden, at han er der. Amalie er vant til Irenes usikkerhed og servilitet, så hun trækker på skuldrene og glemmer det.

Lidt efter går hun selv ned i kantinen efter en kop kaffe og da hun træder ind overrasker hun Kristian som sidder ved et bord og venter. Han har roder interesseret i Irenes håndtaske, men trækker hastigt hånden til sig, da Amalie kommer ind. Ellers er han høflig og flink og præsenterer sig pænt. Amalie tænker "sikke en idiot," men kan jo ikke gå og lege samtaleterapeut for sine ansatte, så hun gør ikke videre ved det.

Her får hun et klart indblik i Irenes liv. Hun har hørt hende tale om Kristian som sin store redningsmand før og er blevet lidt træt af at høre på det. Nu ser hun, at Kristian – Irenes eneste ven – går og skider på hende. Desværre er hun for hjerteløs til at gide tage sig af det.

Tudsen

Hun tilmelder sig på et tidspunkt et foredrag om danske herregårde som Inger-Lise holder. Det fanger hendes interesse pga. hendes interesse for jordstråler og hvordan stjernerne påvirker arkitektur og landskaber (eller noget). Foredraget er utroligt kedeligt og alt for dyrt, men hun tiltrækkes selvfølgelig af Inger-Lises milde skønhed og udstråling. Hun er også alt for høflig til at kede sig åbenlyst.

Bagefter tager hun mod til sig og kanter sig op til Inger-Lise for at sige tak og sige et eller andet, som hun håber vil lyde klogt. Hun bliver prompte affærdiget og glemt af den milde smukke dame og i chok bliver hun stående bag hendes ryg. Derfra ser hun pludselig, at Inger-Lise hærger alle sine beundrere - nogle gange subtilt og andre gange åbenlyst. I løbet af en halv time har hun skabt et hof af bukkende, skrabende lakajer, men ingen af dem får et eneste tak eller ægte smil. Al deres ros preller af. Irene flygter i rædsel.

Dette er en indsigt man kun kan få fra støvet mellem rovdirets klør. For lille til at blive spist bliver hun snart overset og kan derfor se det som andre ikke ser. Et kort øjeblik ser hun, hvilket uhyre Inger-Lise er og hvordan hun er det.

Glasprinsessen

Teaterforeningen er med til at holde et arrangement for at skaffe penge til nogle teaterrejser. Nogle fundraisere og forskellige rige folk er inviterede. Én af dem er Benjamin og han falder hurtigt for Inger-Lise charme. Han er fuld af selvtillid og dyre ord og han glider meget hurtigt ind i hendes hof som det han er: en hofnar. Hun ved, at han blot føler han arbejder, men hun ser også, at han ikke laver andet end, hvad hun beder ham om. Hun kan spankulere rundt med ham i en verbal snor og få ham til at sige de rigtige ting til de rigtige mennesker. Hun bruger ham til at lade nogle falde i popularitet og andre stige. Han er et perfekt redskab for hende og hun går glad og tilfreds hjem den dag.

Benjamins forbandelse er at han laver tomme ting. Det udnytter folk som Inger-Lise. Det er hendes levebrød. Hun ved udmærket godt, at teaterarrangementet blot er rige damers undskyldning for at spille deres sociale spil med hinanden, og vise deres rigdom og status frem. Benjamin ser det som en seriøs arbejdsplads, fordi hele hans liv er et spil.

Narren

En af Benjamins venner beder ham komme med ud til et skovarrangement, hvor nogle mænd fra et tømmerfirma gerne vil more sig lidt. Det er Kaspars fødselsdag og hans kolleger har besluttet at give ham en oplevelse som ikke involverer hans kone. De skal skyde med paintball, klatre i træer, dykke i en sø og andre skægge ting. Det er ikke helt i Benjamins regi, men han har lovet at hjælpe vennen, hvis der blev brug for det.

Fødselsdagsbarnet fanger hans interesse. Det tager lidt tid før han tør op, men så udviser han en barnlig glæde over aktiviteterne som hurtigt udmatter hans kolleger. Han viger ikke tilbage for noget og kaster sig næsten med dødsforagt ud i udfordringerne. Lige indtil hans telefon ringer. Han har holdt den på sig så vidt han kunne hele tiden uden at give nogen forklaring. Da den ringer hører alle den skingert klagende kone-stemme som skærer i alles ører, og en slukøret stemning breder sig. Kaspar nikker nogle gange, hans entusiasme slukket og trampet på. Så meddeler han høfligt, at det har været en morsom dag, men at han har nogle ting at se til derhjemme.

Benjamin ser straks hans potentiale og måske også hans dygtighed med hænderne. Han genkender den energi han lægger for dagen, når han er glad og går ind for det han laver. Han ser også at et enkelt ryk i tøjlen bringer ham ned på jorden igen. Kaspar er ikke i stand til at slippe sit potentiale løs.

Svinedrengen

En dag på arbejde tager en kollega ham i at sidde og skrive nogle noter ned på en blok. Han er nysgerrig og får efter noget plageri skriblerierne at se. Det er nogle af Kaspars historier som han inspireres til på arbejde. Manden er meget imponeret og prøver at få Kaspar til at udgive noget af det, men det kan der ikke blive tale om. Han ved, at om det er godt eller ej vil konen sabotere det. Til sidst går han ind på at lade kollegaen sende det til et forlag.

Amalie modtager materialet, vurderer det og beder Kaspar om mere. Hun kan se potentialet i det, men for at maksimere målgruppen skal der ”rettes nogle skønhedspletter her og der.” De holder et møde og han glæder sig, for måske er dette, hvad der skal til for at rive sig løs fra ægteskabets trældom. Men nej. Amalie præsenterer ham for en række ændringer som helt vil trække tænderne ud på hans ellers saftige og provokerende historier. Da han forsigtigt påpeger dette går hun så voldsomt til modangreb, at han helt mister fatningen. Det ender med, at hun smider ham ud, som om det er hende der er blevet forulempet og ham der er talentløs.

Kaspar ser Amalies dybe mangel på kunstforståelse. Hun kan hverken tænke innovativt eller smukt. Kun i profit. Han ser også, at hun misforstår enhver kritik eller indvending som en udfordring til åben krig. Hun burde sidde i et kommandorum og ikke på en redaktørpost.

Primen og Mundus Gravis: Den Tunge Verden og Det Første

Mundus Gravis styrer menneskene, ikke omvendt. Man er underlagt love. Menneskene lever på trods af, i kraft af, gennem og under Mundus Gravis. Mundus Gravis er subtil og underspillet, kompleks og forgrenet. Mundus Gravis tillader kun nødtigt ændringer. Alting drejer som planeter og store containerskibe i tunge, omstændelige buer der kun langsomt kan forskydes. Man må skubbe med stor kraft, hvis man fortryder. Mundus Gravis er ikke ond. Den er en kraft ligesom alt andet. Jordskælv er ikke onde. Vulkanbrud er ikke onde. Kviksand er ikke ondt. Mundus Gravis har tyngde, regler, stabilitet, fasthed. Mundus Gravis har konsekvens. Mundus Gravis har droppet historien om kaos. Mundus Gravis er vores verden. Virkeligheden. Du kender den jo godt.

Primen er alt og ingenting, rent kaos, singularitet, den absolutte mangel på form, mening, tid eller sammenhæng. Primen er alle historier, fortalt på én gang, og Primen længes efter formen, afstanden, tyngden. At tiden adskiller og historien giver form.

Når man rækker ud efter Mundus Gravis fra Primens side, må man tage tyngden, konsekvensen, reglerne på sig. For at rejse til Primen fra Mundus Gravis skal man give slip, lade sig falde, lade stå til. Det er en skræmmende proces som mennesker helst ikke vil lægge mærke til. Det er galninge, bumser, ham den sære i bussen, studenten der skyder folk fra et skoletårn, ham der råber på gadehjørnet, hende der bare forsvandt en dag. Det var sådan at karaktererne faldt ud af verden en dag, og søgte ind i Primens ikke-væren.

Drømmen om det ene nærer drømmen om det andet. At fortælle er at give liv, give form. Men også at sætte fri, at nedbryde grænser, at bryde verden om, at flyve væk. Drømmen om tyngde og bestandighed, drømmen om lethed og omskiftelighed.

Byen Ved Åen, Arestad, og Århus: Mellem Prim og Mundus Gravis.

Stedet hvor historien foregår er ikke en by, ej heller et sted. Det er en historie bestående af mange historier, et sted mellem Utiden og Tiden, Drømmen og Virkeligheden, Kaos og Orden. Det er der hvor historier kan slippes løs uden snor, og hvad det er og hvor det er, er en helt anden historie. I denne historie er det en by, og byen har rødderne i virkelighedens Århus og trætoppene i det magiske og eventyrlige.

I Arestad fortæller alt sig selv i en langsom fletning af handlingsmæssig evolution, der krummer ind mod sin egen midte. Historier springer til nye tråde, skifter lyset, vender fremmede sten. Hvad skete der egentlig for Den Onde Stedmoder - fik hun sin steddatter sendt til København i landflygtighed? Hvor kommer hun fra? Bliver den mellemste Bukke Bruse klippet og får et job ude på TDC? Hvis broder slår broder ihjel, arver han så stereoanlægget? Hvad nu hvis, hvad nu hvis?

Arestads indbyggere fortæller ikke med ord, men gennem byen. Hvert skilt, fugl, person, sti, solskinsmorgen, flisegang eller måneskinsnat er en del af nogens historie. Alle ved det, alle spiller spillet på alle mulige og umulige måder. Alle griber ind i hinandens liv med forventning om en god historie og en slutning der er værd at huske. Hvis en historie ikke er værd at fortælle, forsvinder den ud af byen. I Arestad kan man nemt finde gabende